

Oktober 2010

Een tijd geleden hebben we als Gebedsnetwerk onze lange termijn visie weergegeven in het "Gebedsmanifest"¹. Het is een visionaire tekst, een grootse droom, een ambitieuze verklaring over hoe wij een gebedsbeweging in België zien. Sindsdien zijn we bezig de zes verschillende punten hiervan dieper uit te werken. Het eerste artikel in deze reeks ging over het persoonlijke, strijd bare gebed van elke christen, het tweede over het belang van leiders en hun gebedsleven, het derde over gebedsgroepen op alle niveaus, en nu hebben we het over een gebedsleger.

GEBEDSMANIFEST (4): een gebedsleger

We leven in West-Europa al ongeveer 65 jaar zonder **oorlog** en de meesten van ons weten al niet meer wat legerdienst is. Het **leger** heeft in onze tijd ook vaak een negatief imago. Maar wat iemands mening over het leger ook mag zijn, hoe pacifistisch iemand ook mag zijn, als ons land terug zou aangevallen worden en we midden in een vreselijke oorlog zouden zitten, zou ieder van ons heel blij zijn met een goed uitgerust, getraind en efficiënt leger.

Voor sommige christenen zal het woord "leger" in combinatie met "christenzijn" nogal vreemd klinken. En toch spreekt **de Bijbel** vaker over oorlog en strijd dan we denken. Paulus maant Timotheüs aan om het lijden te aanvaarden "als een goed *soldaat* van Jezus Christus" (2 Tim. 2:3). Hij spreekt over "*worstelen* in gebed" (Rom. 15:30, Kol. 4:12), een "*strijd* tegen de hemelse vorsten en heersers" (Efeze 6:12), een gevecht waarvoor God ons een goed voorziene "*wapenrusting*" gegeven heeft (Ef. 6:13-17). In Rom. 6:13 noemt hij ze

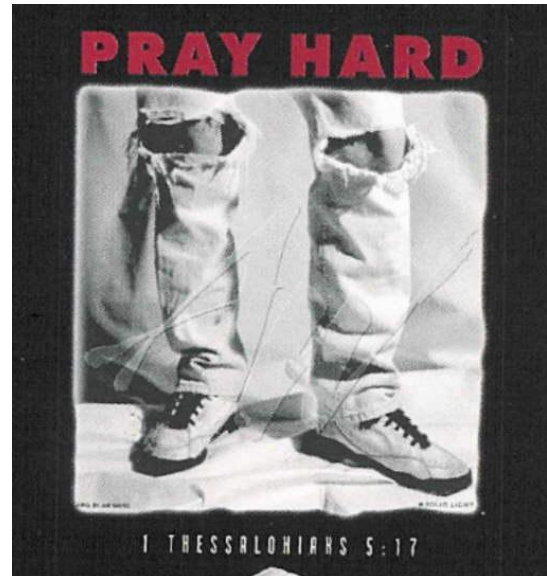
"wapens van gerechtigheid" en in 13:12 de "wapens van het licht". Het is duidelijk dat we allemaal, of we het leuk vinden of niet, of we pacifist zijn of niet, in een onzichtbare, geestelijke oorlog verwickeld zitten. En zingen wij op zondag niet allemaal enthousiast mee: "Maak ons een leger, o Heer..." (Opwekking 376)? Als we dus in een oorlog zitten, kunnen we maar beter hierop voorbereid zijn en zo

¹ Je kan deze tekst en de vorige artikels ook vinden op: <http://www.gebedsnetwerk.be/documents/>

goed mogelijk de "goede *strijd* van het geloof" strijden (1 Tim. 6:12).

In ons eerste artikel "Elke christen een gebedsstrijder" hebben we al gesproken over de "**vechtersmentaliteit**", die we allemaal in min of meerdere mate moeten bezitten om ons als christen niet te laten beroven van onze zegeningen en voorrechten als kinderen van de Allerhoogste. Het is een eerste stap om in te zien dat elke christen deel uitmaakt van een geestelijk leger. Maar een grote groep van christenen vormt nog geen (gebeds)leger. Wat is hiervoor dan wel nodig?

Het eerste wat nieuwe rekruten in een leger moeten leren is **discipline**: ze ondergaan training, drill, oefeningen om hun conditie en uithoudingsvermogen te verbeteren. Heel onze "luie mens" zoekt te ontsnappen aan discipline, maar als het erop aankomt tijdens een veldslag kan de fysieke conditie van de soldaten net dát zijn wat de overwinning geeft. Hetzelfde geldt voor gebedsstrijders. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was er een bijbelschool in Wales, waar de directeur, Rees Howells, aan zijn studenten leerde dat ze even hard moesten bidden voor de Britse soldaten aan het front als dat die soldaten voor de veiligheid van de Britse burgers aan het vechten waren; en als ze het minder hard deden, zou het voor hen een eeuwige schande zijn. Ook voor de voorbidders was er geen verlof! Wat een ernst, wat een besef dat het niet om een vrijblijvend spelletje ging, maar om **een zaak van leven en dood!** Het feit dat onze oorlog onzichtbaar is, maakt dat de meeste christenen de ernst er niet van inzien en het dus ook op hun gemakje doen, "als het hen past". Gebedsstrijders die wél doordrongen zijn van het eeuwigheidsbelang, zullen zoeken te groeien in geestelijke conditie, in geestelijke ruggengraat en spieren, in alertheid en geestelijke gevoeligheid: de dagelijkse strijd tegen verleidingen, slechte gewoonten, vleselijke patronen, het gevecht om dicht bij God te blijven, om te bidden, om geestelijk te reageren... het is echt niet eenvoudig, maar wie hierin volhardt, zal uitgroeien tot iemand van het kaliber van Davids helden, een rots in de branding, een sterke eik waaronder vele anderen kunnen schuilen.

Op de tweede plaats moeten soldaten in een leger leren **samenwerken**: ieder moet zich laten invoegen in een eenheid, in een peloton, in strikte gehoorzaamheid onder het gezag van de officieren. Dit botst dan weer met onze "eigenzinnige mens", onze betweterigheid of drang naar autonomie. **Autoriteit en gezag** zijn in onze moderne tijdsgeest – en ook in onze gemeenten – heel erg ondermijnd en verzwakt. Maar iemand die niet onder gezag kan staan, zal zelf nooit gezag kunnen uitoefenen. Er is in een leger of een oorlog geen plaats voor een "cowboymentaliteit", voor solospelers, voor ongezeglijkheid. De eenheid in een leger (zoals in elke groep mensen) maakt haar ongelooflijk sterk. Een peloton soldaten kan in het heetst van de strijd worden samengesmeed tot een

“bond of brothers” die voor elkaar door het vuur gaan. Hetzelfde geldt nog méér voor christenen: de eenheid, waar Jezus om bidt, maakt ons zo goed als onoverwinnelijk. Maar het heeft een prijskaartje: ons karakter wordt pijnlijk geschuurd en geschaafd, onze “rechten” opgeofferd, ons ego vermalen... kortom, er is geen betere manier om onze “oude ik” te kruisigen dan in een intensieve samenwerking. Relaties onder christenen worden geacht véél sterker, warmer en dieper te zijn dan die in de wereld: “koninkrijksrelaties” zijn verbondsrelaties, niet gebouwd op zand maar op de Rots, niet gebouwd met hout of stro, maar met zilver en goud. De positieve vrucht hiervan is dat christelijke liefde en eenheid onze kracht vele malen doen vermenigvuldigen, omdat God zelf dan in ons midden is. Deze eenheid kan soms voelbaar zijn in een gemeente, maar eerder nog in een huiskring, in een vaste gebedsgroep, in een leidersteam... In de meeste gevallen moeten we als christenen nog héél veel groeien om op Gods niveau van relaties te geraken.

Soldaten moeten, naast discipline en eenheid, ook oefenen in het leren kennen en **gebruiken van hun wapens**: dit geldt zeker als het om geavanceerde en hoogtechnologische wapens gaat. Bij christenen is dit niet anders: God heeft ons een hele wapenrusting ter beschikking gesteld, maar hebben we die altijd aan, en hebben we er zoveel mee geoefend dat ze ons “als gegoten” zit? Zijn we vertrouwd met het zwaard, het Woord van God, om het te proclameren? Beschermen we ons gedachteleven met de helm van het heil? Hebben we al geleerd om met zulk geloof te bidden dat demonen vluchten, dat bergen zich verplaatsen...? Een gebedsstrijder zal alles op

alles zetten om het volledige geestelijke wapenarsenaal te leren kennen en ermee vergroeid te raken. Hij zal er dagelijks mee leven, mee slapen en mee opstaan. Hij wordt een “doorwinterde”, geharde bidder, die niet bang is voor verwondingen of kwetsuren. De “hoogtechnologische” wapens zijn de bovennatuurlijke gaven (openbaring, kennis, gaven van kracht...): “hoogprophetische” mensen kunnen van op hun “uitkijktoren” ver en scherp zien, om de vijand op grote afstand te raken, om “reuzen” te vellen, om bolwerken tegen de kennis van God neer te halen (2 Kor. 10:3-6). Geestelijke strijders moeten niet lukraak in de lucht slaan (1 Kor 9:26), maar intelligent bidden, geïnformeerd, doelgericht en strategisch. In elk leger zijn er “elitetroepen”, paracommando’s, die een (nog) hardere training krijgen dan de andere en ingezet worden in de frontlinie. Waar zijn die in Gods leger, de strijders die door het vuur gaan, “slangen en schorpioenen vertrappen, de kracht van de vijand breken” (Lukas 10:19)? Maar niet iedereen moet een frontsoldaat zijn: in een leger zijn heel veel andere en onmisbare functies in te vullen, zoals in de keuken en in de verpleging, in de logistieke

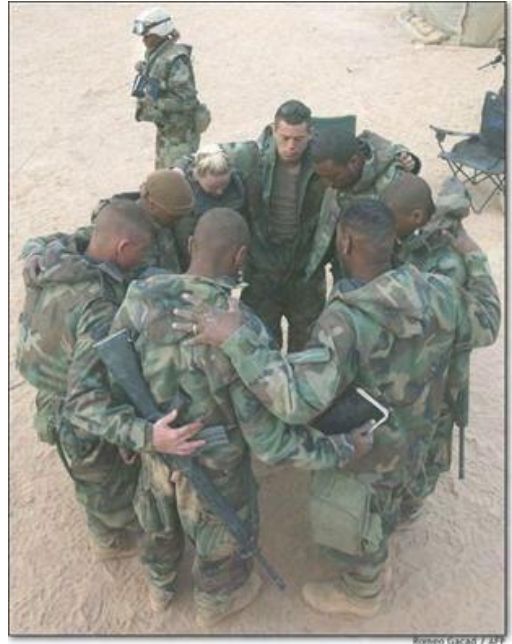
ondersteuning en administratie; er zijn verkenners en officieren nodig op alle niveaus... en een generaal met authentieke apostolische gaven. Kortom, voor elkeen is er wel een plaatsje of taak in Gods leger.

Een leger dat gedreven en geregeerd wordt door liefde en totale toewijding aan éénzelfde Koning is een geweldig iets: het is een voorrecht om daar deel van te mogen uitmaken. Een geestelijke oorlog is er nooit op gericht om te vernietigen, maar alleen om te redden en te bevrijden. Het zijn soldaten die het kwade haten, maar

hun vijand liefhebben. De geestelijke strijd die we strijden is er één voor **de nobelste zaak**, de edelste Koning, het mooiste Koninkrijk. Deze Koning is het méér dan waard om ons leven voor te geven – zoals Hij het voor ons gedaan heeft. Dit Koninkrijk is het waard om alle offers voor te brengen, alle tijd, inspanningen en geld. De hele aarde behoort Hem wettelijk al toe: wij strijden enkel opdat Hij zijn rechtmatige eigendom terug zal krijgen. Dit is de meest rechtvaardige oorlog ooit. Daarom kunnen we hierin niet lauw zijn of geen half werk doen. Als we érgens voor in vuur en vlam willen staan, is dit de beste keuze van allemaal.

Zulk gebedsleger is inderdaad een droom, maar elke stap in de goede richting is een stap dichterbij het Koninkrijk van God!

Ignace Demaerel

